

Als ik ooit doodga,
verstik me dan niet in je tranen,
maar schep een herinnering aan mijn lach
niet op een graf,
maar daar waar ik gelukkig was.

Liefdevol en vroom aandenken aan
MEVROUW

Leda LOMAN

weduwe van de Heer
Georges DE BORRE

geboren te Nederbrakel op 12 september 1914
en godvruchtig overleden in het Sint-Elisabeth-
ziekenhuis te Zottegem op 22 december 1988,
gesterkt door de HH. Sakramenten der zieken.

—
Lid van de K.G.B.

†

Voor de blijken van medeleven danken U :

Antoine en Dina De Borre - Mincke,
Luc en Arlette De Borre - Van Audenhove,
haar kinderen,

Mario, Jordy, Isabel en Natalie De Borre,
haar kleinkinderen,

De families LOMAN, DE BORRE,
DE VOS en DANEELS.

Begrafenisond. b.v.b.a. Raoul - (055) 42 24 49

Voor Leda zou het Kerstmis worden, ontheemd,
in Zottegem. Haar kamer op de intensieve
hartbewaking was haar stal van Betlehem.
Daar brandden geen adventskaarsen, daar
hoorde je geen idyllische kerstmuziek. Ondanks
alle medische hulp en apparatuur, is de mens
er armzalig, als in een nachthut van een luxe-
hotel, angstig en in duisternis. Wat verwachtte
zij? Herstel of terugkeer? Of een ongewisse
dood, zoals zij voor zichzelf altijd gewenst
had?

De kerstster boven Betlehem doet herders en
wijzen vertellen hoe mensen „mensen” kun-
nen zijn op aarde, en dat een mens geen
komeet zal zijn die langstrekt, en dan is het
voorbij, weg, zonder een spoor achter zich
te laten. Een vrouw en moeder als Leda is
geen komeet. Eerder een kerstster aan de
hemel, die blijft en wenkt en gadeslaat.
Iedereen blijft nu bij haar leven verwijzen.
Kinderen vertellen over een moeder met een
gulden hart, vermoeden een totnogtoe onvol-
prezen goedheid die haar eigen was. Buren
kennen de gemakkelijke omgang en het onge-
dwongen in-en-uit bij Leda. Bezoekers herin-
neren zich dat bij Leda altijd „volk in huis”
was, omwille van de gezelligheid. En wie over
vroeger vertelt, ziet Leda „overal bij”, actief
en van harte aanwezig in kerk en bond. Leda
beminde en werd bemind. En dat zij zo
gelukkig was met hare Georges, weet ook nog
iedereen. En dat zij, sinds vijftien jaar wedu-
schap, in gemis en leegte heeft geleefd. Leda,
zij moet een warme aantrekkingskracht hebben
gekend, die geen hoge woorden hoeft.

Niet zelden zie je bij het sterven een fiere
vreugdetraan omdat menszijn, sinds de dag
van Betlehem, pracht en kleuren geven kan
aan ons leven hier op aarde. Wij hebben het
te danken aan hen die ons zijn voorgedaan.
Zij leven nà.